

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE—DOCTRINA—JURISPRUDENȚA—ECONOMIE POLITICĂ

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ SUB CONDUCEREA D-lor

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVIOI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. WEITANI,
N. POLIZU-MICȘUNEȘTI, C. HAGI-THEODORAKY

SILIU RĂDULESCU
SECRETAR DE REDACȚIE

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

C. S. Bălan. — Cestiuni sociale. — In contra vagabondajului și cerșetoriei.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ. — *Inalta Curte de Casație și Justiție, Secția I.* — Autoritatea lucrului judecat. — Succesori cu titlu particular. — Reprezentare. — Intervenție. — Expropriere. — Păduri. — Comisiune de evaluare. — Competență. (Casa Centrală a Cooperației și Improprietărilor cu N. Filitti).

Secția III. — Timbru și înregistrare. — Contravenție. — Apel. — Neindicarea domiciliului. — Nulitate. (Ministerul de Finanțe cu Marien Feldman).

Curtea cu jurați din jud. Constanța. — Autoritatea lucrului judecat. — Materie penală. — Inculpat achitat pentru furt. — Urmărire din nou pentru același fapt sub altă calificare. (Omer Seid și alții cu Ministerul Public și Ion Sandu Nichita, parte civilă).

Tribunalul Ilfov S. II civ. cor. — Transacție. — Obiectul discuției. — Limite. — Lucru judecat. — Identitate de obiect. — Legatar universal. — Instituire. — Nudă proprietate. — Legatar particular (G. Ionescu-Atanaslu și alții cu Ministerul Domeniilor).

CHESTIUNI SOCIALE

In contra vagabondajului și cerșetoriei.

Un fenomen social, care a urzit de aproape evoluția omenirii în genere, este vagabondajul.

Incepând prin a fi normal și social în timpurile primitive, cu timpul, în a doua fază a vagabondajului, el a devenit anti-social și anormal.

Intr'adevăr, la început era normal și social vagabondajul, deoarece oamenii trăiau mai mult sau mai puțin izolați unii de alții, mănându-și turmele din loc în loc și pascăndu-le pe câmpiile care, pe atunci, erau ale tuturor.

Deplasarea familiilor părea, în acele timpuri, un fenomen cât se poate de natural, iar consecințele unor asemenea deplasări, nu atingeau cu nimic interesele triburilor împrăștiate, afară numai de cazurile izolate când se țintea distrugerea sau prădarea unui alt trib. Azi chiar mai supraviețuiește acest caracter de normalitate a vagabondajului în Turcia, unde legile nu iau nici-o măsură în privința vagabondajului.

A doua fază a acestui fenomen social, începe cu introducerea agriculturii, când, din normal și social, cum era mai, înainte, vagabondajul devine antisocial și anormal și, cum sclavagiul este caracteristică a acelor timpuri, găsim în sclavul care fuge de la stăpânul său, pe adevăratul tip al vagabondului.

După desființarea acestei odioase instituții a sclavagiului, mase întregi de vagabonzi se împrăștiă pretutindeni, unii stabilindu-se prin monastiri, alții cutreerând câmpiile, unde se opreau de multeori ca lucrători cu ziua.

Vine, în fine, a treia fază, caracterizată prin erupția vagabonzilor din monastiri și de la țară și îngărmădirea lor la orașe.

Pricina acestei emigrări se mai găsește și în acapararea pământurilor de către proprietarii bogați, fapt care a făcut să fie lăsați fără pământ un număr considerabil de indivizi, cari s'au refugiat la orașe. Parte din aceștia au intrat la lucru în ateliere, iar acei cărora, nici uzinele, nici atelierile nu le puteau da adăpost, au format marele număr de vagabonzi.

Aceasta e, în trăsături generale, evoluția vagabondajului. Să cercetăm acum caracterul vagabondului.

Trei factori principali—dintre care unul *antropologic*, altul *fizic* și al treilea *social*, alcătuiesc caracterul vagabondului înăscut și de ocazie,—cu singura deosebire că, la vagabondul înăscut, primul factor antropologic joacă rolul cel mai important, pe când la vagabondul de ocazie, factorul social determină linia lui de purtare. Factorul antropologic se manifestă la vagabond prin fenomenul patologic de neurastenii.

S'au făcut experiențe cu indivizi din categoria aceasta și s'a observat că, cu toate aparențele unui dor de muncă, acești indivizi sunt incapabili să și concerteze forțele fizice și intelectuale, pentru îndeplinirea unui lucru care cere răbdare și muncă metodică. Din această clasă fac parte mulți din lăzii

englezi cari, chinuiți de spleen, vântură lumea dela un capăt la altul, fără nici-un scop.

Al doilea factor, care alcătuește caracterul vagabondului, este clima, care are o influență deosebită la oamenii de sud, mai mult ca la cei de nord. Intr'o țară caldă omul simte mai puțin nevoia de mâncare decât în alta mai friguroasă, așa că, pe când cel de la sud are o tendință spre vagabondaj, cel de la nord este îndemnat la o muncă mai aspră, care l'impiedică să se miște din loc în loc.

Al treilea factor, care formează caracterul vagabondului și care a luat un avânt considerabil către finele secolului trecut, consistă în manifestarea anormală a condițiilor economice, care are de urmare formarea unui contingent considerabil de muncitori fără lucru.

Desfășurarea colosală a industrialismului din a doua jumătate a secolului XIX și mai ales dela începutul secolului actual, greaua luptă pentru existență, au contribuit mult a sfărâma puternicile legături familiare de mainainte.

Intr'adevăr, organizația societății, legile politice și economice, contribue a grupa pe oameni în două clase deosebite: bogați—acei cari posed capitaluri, și săraci—acei cari nu posed, ca mijloace de existență, decât energia lor fizică de a produce. Intre aceste două clase, există încă o clasă mijlocie, micii capitaliști, al căror număr este încontinuu mișorat prin tendința centralizării capitalurilor în mâna marilor capitaliști. Astfel micul capital e absorbit de marea concurență și clasa mijlocie a societății, încetul cu încetul, se micșorează, pentru a ajunge să mărească numărul proletarilor, aducând, odată cu ei, nu resemnarea, pe care o întâlnim la proletari, ci manifestând nemulțumirea, indignarea contra instituțiilor, și pândă contra organizației economice și această revoltă fiindu-le provocată din cauza iluziunilor lor pierdute, a decepției pe care au întâlnit-o în întreprinderile lor.

Desigur, nu avem putința de a face aici o expunere mai pe larg a principiilor de economie politică, dar, în general vorbind, pe măsură ce capitalul se concentrează în mâinile unui număr restrâns de persoane și mijloacele de producțiune se perfecționează din zi în zi, pe aceiași măsură proletariatul se înmulțește, numărul celor săraci crește. O nouă descoperire în domeniul industrial sau agricol, face să înlocuiască, printr'un singur motor, condus de un singur om, munca a sute de inși. E ușor de înțeles că restul de 99 inși se găsesc fără lucru și, fatalmente, merg să mărească numărul acelor cari, constrânși de mizerie, ușor vor trebui să fure, să și apropie bunul altuia, pentru a și procura o pâine, pentru a și stămpăra foamea.

Intr'adevăr, individul, din momentul ce e lipsit

de strictul necesar al existenței, neavând cu ce se nutri și îmbrăca, adesea înconjurat de o familie grea, nu mai poate să și stăpânească integritatea voinței sale; creșterea unui om în asemenea momente, e departe de a și îndeplini în mod normal funcțiunile sale. Rău nutrit, sbuciumat și hărțuit de nevoi, el se gândește la rău. Instinctele încep a-l înboldi, voința de a fi cinstit se diminuează și individul cedează, la prima tentație care-i oferă un mijloc ilegal chiar, pentru a și satisface nevoile sale și ale familiei.

Astfel devine criminal.

Marele statistician francez, Alex. Yvernés, nu de mult a prezintat academiei franceze un tablou cu rezultatul mișcării criminale din Franța pe timp de 50 ani. În acest tablou sunt trecuți toți acuzații și inculpații judecați în Franța în acest interval de timp după cererea Ministerului public. Ceeace ne izbește, din primul moment, în tabloul d-lui Yvernés, este faptul că în acești 50 de ani crimele al căror număr a crescut în mod exorbitant, sunt acele provenite din lenevie și trândăvie, crime făptuite de oameni cari duc o viață de vagabondaj și cerșetorie deghizată, numărul acestor crime urcându-se, în acești 50 ani, cu un coeficient de 50 la 100.

Savantul statistician arată, apoi, că acest gen de crime și delictе provine sau din drumul greșit luat de tinerețea rău călăuzită, nestrunită, sau din trândăvia acelor cari în loc de muncă cinstită și demnă, preferă a vagabonda de col până colo, fără nici-un rost, făcând uz de toate mijloacele ce o minte criminală poate concepe, pentru a trăi mai lesne din munca altora, cerșind, înșelând, și la nevoie, chiar asasinând.

Și, faptul era cu atât mai important pentru statul francez, cu cât în acest timp se dublase și totalitatea crimelor și delictelor făptuite de minori.

Acest mare pericol social a făcut să se îngrijească mult opinia publică franceză. Atunci statul și inițiativa particulară și-au dat mâna și-au început pe toate căile a lucra din răspuțeri pentru combaterea răului: astfel s'au înmulțit instituțiunile de asistență și cele de educație; s'au înființat noi societăți de patronaj, pe lângă cele existente, ajungând numărul lor la peste 1500. De asemenea, s'au creat numeroase comitete pentru apărarea copiilor aduși în fața justiției. Mai mult, s'a îndulcit diferite forme de represiune contra tinerilor vinovați, iar micii vagabonzi au fost dați în grija societăților de patronaj.

Prin aceste mijloace și după o muncă uriașă, s'a putut constata că, după șapte ani, în 1900 se redusese în Franța cu o treime afacerile judecate pentru vagabondaj și cerșetorie, în comparație cu cele din 1893.

Dar, nu numai în Franța, ci și în Anglia s'a înființat încă de mult, școli industriale pentru copiii părăsiți, alte școli pentru micii vagabonzi și în fine o a treia categorie de școli, în care li se pune la dispoziție acestora din urmă mijloace de studii mai întinse. Rezultatele la care a ajuns Anglia sunt cât se poate de frumoase. Exemplul Angliei a fost imitat de Elveția și tot astfel a făcut și Belgia.

În fine, de curând vedem și la noi un început îmbucurător în această privință. Prin proiectul, supus zilele trecute parlamentului, de către d-l ministru Trancu-Iași, proiect privitor la stărpirea vagabondagiului și a cerșetoriei, se prevede pedepse aspre în contra vagabondagiului și a cerșetoriei.

Această nouă lege, suntem siguri, va contribui la diminuarea și la noi a multor infracțiuni penale ce se săvârșiau de infractori îndrăzneți, deghizați sub haina de cerșetori.

C. S. Ballan

Jude-Președinte ocolul 2 Câmpulung

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE.

SECȚIA I

Audiența dela 24 Mai 1920

Președinția d-lui G. V. Buzdugan, președinte

Casa Centrală a Cooperației și Improprietărilor cu N. Filitti

AUTORITATEA LUCRURILOR JUDECAT. — SUCCESORI CU TITLU PARTICULAR.
— REPREZENTARE. — INTERVENȚIE. — ART. 252 PR. CIVILĂ.
EXPROPRIERE PENTRU UTILITATE PUBLICĂ. — PĂDURI. — COMISIUNI
DE EVALUARE. — COMPETINȚĂ. — DECRETUL-LEGE 3697 | 918.

1. Succesorii cu titlu particular, în virtutea unei vânzări, donațiuni, etc., reprezintă pe autorii lor cu privire la lucrurile pe cari le-au dobândit și au dreptul de a interveni ori când în cursul unei instanțe pentru apărarea intereselor lor și să ceară chiar să fie substituiți autorilor lor pentru continuarea litigiului, a cărui soluțiune numai astfel poate avea autoritatea lucrului judecat și față de dânsii.

2. Comisiunea de evaluare a pădurilor expropriate, instituită prin decretul-lege No. 3697|918, având competența limitată numai la evaluarea pur și simplu a pădurilor ce cădeau în circumscripția sa, atât aceste comisiuni și deci și Curțile când judecă apelurile dela aceste comisiuni, nu pot să statueze asupra chestiunilor străine de evaluare, cum e chestiunea de a se ști dacă pădurea supusă evaluării este sau nu expropriabilă.

No. 206. — Casată în urma recursului făcut de Cassa Centrală a Cooperației și Improprietărilor contra deciziei Curții de apel din București S. I-a No. 149 | 919 în proces cu N. Filitti.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier I. Stambulescu.

S'au ascultat d-nii avocați Stănescu și Priboi în dezvoltarea motivelor de recurs și M. Antonescu în combatere.

Curtea, deliberând,

Asupra motivelor I și II de recurs.

1. „Violarea principiilor și textelor privitoare la intervenție (art. 252 pr. civ.), eroarea gravă de fapt și denaturare de acte, deoarece Curtea a denaturat sensul protestărilor d-lui Filitti și le-a luat drept cerere de intervenție în instanța de evaluare, fără a se fi discutat contradictor admisibilitatea în principiu a acestei pretenșii intervenției și fără ca d. Filitti să fi fost citat ca intervenient în instanță, unde se prezintă în această calitate».

2. «Omisiune esențială și violarea art. 20, 22, 3 al. II și I alin. b și c, din decretul-lege No. 368 | 918, întrucât d-l Filitti nu avea calitatea de substituit în drepturile moștenitorilor Kotzebue, cu privire la proprietatea pădurii «Moara Domnească». Decretul menționat, pe deoparte obligă pe proprietar a declara starea juridică a imobilului expropriabil în momentul exproprierii, iar pe de altă parte, lovind de indisponibilitate terenurile de expropriat în mâinile proprietarului, orice dobândire de drepturi reale asupra acestor terenuri, posterior datei de 15 Decembrie 1918, nu este opozabilă Statului.

„În speță, singurii proprietari în momentul exproprierii pădurii «Moara Domnească», erau moștenitorii Kotzebue, streini și absenteiști, nu d-l Filitti».

Având în vedere că din decizia supusă recursului se constată că intimatul N. Filitti a făcut apel contra proceselor-verbale din 9 Iulie și 25 August, prin care s'a evaluat pădurea de pe moșia «Moara Domnească» situată pe teritoriul comunei Moara Domnească din jud. Ilfov, de către comisiunea instituită conform art. 56 și 58 din decretul-lege de expropriere No. 1658 din 28 Aprilie 1919;

Că, Curtea de apel a admis apelul făcut de N. Filitti, infirmând în totul menționatele procese-verbale;

Că, pentru a da această soluțiune pricinii, Curtea constată în fapt că moșia Moara Domnească, proprietatea moștenitorilor Kotzebue, pe baza decretelor-lege de expropriere, a fost expropriată pe o întindere de 1445 Ha, 5201 m. p. teren arabil, din suprafața totală de 2099 Ha 3749 m. p. rămânând neexpropriată pădurea în întinderea de 653 Ha 8547 m. p., cu toate că proprietarii erau absenteiști, că posterior acestei operații, la 12 Mai 1919; moștenitorii Kotzebue au vândut intimatului N. Filitti cu act de vânzare autenticat la No. 8736 | 919, pădurea în întinderea prevăzută mai sus, iar la 23 Iunie 1919, pe baza

acestui titlu, N. Filitti, deși necitat, s'a prezentat înaintea comisiei județene de expropriere și apoi înaintea comisiei de evaluare a pădurilor expropriate susținând că pădurea n'a fost expropriată și este proprietatea sa opunându-se în scris și verbal la evaluare ;

Având în vedere că prin motivele de recurs, recurentul pretinde că Curtea de apel a denaturat sensul protestărilor intimatului N. Filitti, luându-le drept cerere de intervențiune, în instanța de evaluare și că, în tot cazul, intimatul n'a avut calitatea legală de a figura ca parte în fața comisiei de expropriere și evaluarea pădurei în litigiu și deci n'a fost în drept a apela lucrările acestei din urmă comisii;

Considerând că fiind necontestat în fapt că intimatul N. Filitti s'a prezentat înaintea comisiei de expropriere și a celei de evaluare, formulând obiecțiuni cu privire la pădurea după moșia Moara Domnească, singura chestiune ce urma să fie examinată de Curtea de apel era aceea dacă intimatul Filitti nefiind citat, a putut interveni în mod legal înaintea acelor comisii pentru a dobândi calitatea de parte litigantă, în dreapta face apel contra procesului-verbal din 25 August 1919 ;

Considerând că, în această privință, cu drept cuvânt argumentează Curtea de apel că este un principiu elementar de drept că succesorii cu titlu particular, în virtutea unei vânzări, donațiuni, etc, reprezintă pe autorii lor cu privire la bunurile pe care le-au dobândit și că ei au dreptul de a interveni oricând în cursul unei instanțe pentru apărarea intereselor lor și să ceară chiar să fie substituiți autorilor lor pentru continuarea litigiului, a cărui soluțiune numai astfel poate avea autoritatea lucrului judecat și față de dânsii ;

Considerând că nefiind nici-un motiv ca acest principiu să nu se aplice și în materie de expropriere pentru utilitate națională, urmează că N. Filitti, deși necitat personal, a putut, în calitate de ayant-cause al moștenitorilor Kotzebue, cu privire la pădurea în discuțiune, să intervină alături de aceștia printr'o simplă cerere, atât cu ocaziunea expropriării moșiei, cât mai ales cu aceea a evaluării pădurei, și în consecință, devenind parte litigantă, nu i se poate contesta dreptul de a apela procesul-verbal din 25 Aug. 1919.

Că, prin urmare, Curtea de apel a făcut o bună aplicație a textelor de lege prevăzute în motivele de recurs și, ca atare, acestea găsindu-se neîntemeiate, cată să fie respinse.

Asupra motivului III de casare.

„Violarea art. 56 din decret-lege și neocompetință, întrucât comisiunea de evaluare fiind instituită de lege numai pentru a face evaluarea pădurei Moara Domnească a moștenitorilor Kotzebue, aceștia nu

s'ar putea plânge decât asupra aprecierii valorii pădurii și nimic mai mult”.

Având în vedere că recurentul prin acest motiv pretinde că Curtea de Apel, discutând chestiunea dacă pădurea ar fi sau nu expropriabilă, a depășit marginile atribuțiilor sale ;

Având în vedere că recurentul prin acest motiv pretinde că Curtea de apel discutând chestiunea dacă pădurea ar fi fost sau nu expropriată pentru că în urmă să poată fi evaluată,, a depășit marginile atribuțiilor sale ;

Considerând că comisiunea de evaluare a pădurilor expropriate, instituită prin decretul-lege No. 3697/1918, având competența limitată numai la evaluarea pur și simplu a pădurilor ce cădeau în circumscripțiunea sa, nu putea să statueze asupra chestiunilor streine de evaluare, fără să depășească limita impusă ei de decretul-lege ;

Că, deci, ea nu se putea pronunța dacă pădurea supusă evaluării ei, era sau nu expropriată sau expropriabilă conform diferitelor texte ale decretului-lege ;

Considerând că însăși compunerea acestor comisii în formarea cărora intră un proprietar și un silvicultor, dovedește că ea nu avea competența a se pronunța asupra unor chestiuni ce prin natura lor nu pot fi decât de atributul instanțelor judecătorești de drept comun, ca : chestiunea constituționalității decretului-lege și alte chestiuni ridicte de Filitti prin apelul său în fața Curții ;

Că, deci, singura cădere a comisiei de evaluare și deci și a Curții de apel asupra acestui punct fiind de a hotărâ valoarea acelei păduri, fără competență Curtea de apel a intrat în cercetarea altor chestiuni.

Considerând în fine că, a hotărâ altfel, era a priva părțile de beneficiul a două grade de jurisdicțiune a instanțelor ordinare de judecată, comisiunea de evaluare neputând fi considerată ca instanță de primul grad, ea neavând competența a cerceta aceste chestiuni.

Că prin urmare, Curtea de apel a violat dispozițiile art. 56 din decretul-lege menționat, când admitând apelul intimatului N. Filitti a decis ca rău comisiunea de evaluare a refuzat să examineze obiecțiunea apelantului Filitti, azi intimat, relativ la exproprierea pădurei Moara Domnească, pe motiv că intervenția acestuia ar depăși atribuțiunile comisiei și deci motivul de recurs este întemeiat ;

Pentru aceste motive, casează.

SECTIA III

Președinția d-lui C. Marinescu, președinte

Ministerul de Finanțe cu Mariem Feldman

TIMBRU ȘI INREGISTRARE.—CONTRAVENȚIE.—APEL.—REINDICAREA
DOMICILIULUI.—NULITATE.—ART. 79 AL. 5 DIN LEGEA TIMBRULUI.

În materie de contravențiune la legea timbrului, apelurile sunt nule dacă partea se mărginește a arăta în petiția de apel numai orașul în care domiciliază, fără a individualiza domiciliul prin arătarea străzii și a numărului casei.

No. 17 — Casată în urma recursului făcut de Ministerul de Finanțe sentința No. 30 | 920 a Trib. Botoșani în proces cu Mariem Feldman s. a.

S'a ascultat d. avocat C. Marinescu în dezvoltarea motivului de casare, în lipsa intimaiilor.

Curtea, deliberând,

Având în vedere că intimata Mariem Feldman fiind condamnată la amendă de Ministerul finanțelor pentru contravențiune la legea timbrului și făcând apel înaintea Tribunalului, Ministerul a ridicat incidentul de nulitate a apelului pe motiv că apelanta n'a făcut alegere de domiciliu și nici n'a indicat locuința în cererea sa de apel;

Că Tribunalul, prin sentința atacată a respins incidentul pe motiv că individualizarea domiciliului, în speță, rezultă în mod suficient din denumirea orașului unde locuia intimata fără a mai fi nevoie de alte indicațiuni, rămânând la suverana apreciere a Tribunalului să decidă dacă au fost sau nu îndeplinite cerințele legii;

Considerând că art. 79 al. IV din legea timbrului prevede formal că în caz când contravenientul apelant locuiește în orașul de reședință a Tribunalului nu mențiunea vagă că apelantul domiciliază într'ansul ci o desemnare clară și precisă a locuinței din acel oraș, unde urmează să se îndeplinească fără dificultăți sau întârziere procedura de citațiune.

Considerând că, în speță, din sentința Tribunalului rezultă că apelanta Mariem Feldman s'a mărginit să arate în petițiunea de apel, că e domiciliată în Botoșani, fără să individualizeze în mod precis locuința sa prin denumirea străzii și a numărului casei, sau în lipsa acestora prin alte indicațiuni necesare, care singure rămăneau la aprecierea instanței de fond să le considere sau nu ca indicare a locuinței în sensul legii;

Că, Tribunalul socotind ca îndestulătoare denumirea orașului pentru indicarea și precizarea locuinței intimatei, a interpretat greșit și violat art. 79 al. III, IV și V din legea timbrului și sentința sa urmează să fie casată.

Pentru aceste motive, casează.

CURTEA CU JURAȚI DIN JUD. CONSTANȚA

Audiența dela 5 Octombrie 1920

Președinția d-lui Remus C. Benișache, consilier

Omer Seit Ali cu Ministerul Public și Ion Sandu Nitica,
parte civilă

AUTORITATEA LUCRULUI JUDECAT. — MATERIE PENALĂ. — INCULPAT
ACHITAT PENTRU FURT. — URMĂRIREA LUI DIN NOU PENTRU ACELĂȘ
FAPT CALIFICAT CA TĂLHĂRIE. — INADMISIBILITATE. — ART. 157,
158, 187, 188, 189, 208 ȘI 209 PR. PENALĂ.
LUCRU JUDECAT. — MATERIE PENALĂ. — IDENTITATE DE CAUZĂ. —
ART. 383 PR. PEN.

1. În caz de achitare a inculpatului, nu se poate admite o nouă urmărire a aceluiaș fapt sub o calificare diferită, deoarece instanțele represive, când sunt investite cu judecarea unui fapt penal, au nu numai facultatea, ci și obligațiunea de a cerceta și examina faptul dedus în judecata lor sub toate calificările posibile și sub toate aspectele juridice ce el ar putea înfățișa, în raport cu toate dispozițiunile legii penale și să vadă dacă acel fapt merită sau nu vre-o pedeapsă.

2. Prin identitate de cauză, în materie represivă, trebuie a se înțelege identitatea faptului ce se impută persoanei urmărite, cauza juridică într'o acțiune publică nefiind în realitate decât însuși faptul incriminat, așa cum el s'a petrecut, iar nu calificarea juridică ce i s'a dat de parchet sau de partea civilă, acelaș fapt neputând da naștere decât la o singură urmărire publică, conform art. 383 pr. penală.

Curtea,

Având în vedere că prin decizia No. 46 din 23 Aprilie 1920 a Camerei de punere sub acuzare a Curții de Apel din Constanța, au fost puși sub acuzățiune și trimiși în judecata acestei Curți cu jurați: Omer Seit Ali pentru faptul că, pe timpul când era primar al comunei Osmancea, în toamna anului 1917, prin abuz de autoritate și instrucțiuni date lor: Abseleanu Aidin Saledin, Ciocai Ziadin Nezir și Baeram Ali, a provocat pe acești trei din urmă să comită o crimă de tâlhărie, introducându-se cu toții în timpul nopții în curtea lui Ion Sandu Nitica și prin întrebunțarea de violență și rele tratamente, având și arme asupra lor, i-au răpit cu cuget de a-și însuși pe nedrept un număr de 37 oi, crimă prevăzută și pedepsită de art. 47 combinat cu 317 și 318 al. 1, 2 și 4 c. penal, în ce privește pe Omer Seit Ali, iar în ce privește pe Abseleanu Aidin Saledin, Ciocoi Ziadin Nezir și Baeram

Ali acea prevăzută și pedepsită de art. 317 și 318 al. 1, 2 și 4 c. penal.

Având în vedere că acuzatul Omer Seit Ali a ridicat azi în instanță, prin apărătorul său, chestiunea prealabilă a autorității lucrului judecat, tinzând la anularea urmăririi penale îndreptată contra sa prin decizia mai sus menționată a Camerei de punere sub acuzare, pe motivul că dânsul a mai fost dat în judecată pentru același fapt, calificat însă ca furt, și a fost achitat de judecătoria ocolului rural Topraisar din județul Constanța prin cartea de judecată penală cu No. 104 din 1920, rămasă definitivă prin neapellare, precum constată certificatul produs în instanță;

Având în vedere că din această carte de judecată se constată, în adevăr, că acești patru acuzați: Omer Seit Ali, Abseleanu Aidin Saledin, Ciocoi Ziadin Nezir și Baeram Ali au mai fost dați judecăței la judecătoria ocolului rural Topraisar, imputându-li se faptul că au furat 37 de oi dela domiciliul aceluiaș reclamant, în timpul ocupațiunei inamice, și că dinșii au fost achitați, pe motivul că nu s'a dovedit că ei ar fi autorii furtului celor 37 de oi dela locuința reclamantului;

Că, partea civilă fiind întrebată azi în instanță dacă, în afară de acel furt de 37 oi, pentru care s'a judecat la judecătoria de ocol, a mai fost victima vreunei tâlhării tot de 37 oi, dânsa arată că alt fapt nu s'a mai săvârșit în prejudiciul său și că faptul pentru care se plânge acum este tocmai acela de răpirea a 37 de oi prin violență în timpul nopții, pe vremea ocupațiunei inamice și care fapt s'a săvârșit o singură dată.

Având în vedere că, după art. 383 pr. penală, orice persoană achitată după lege nu va mai putea fi urmărită nici acuzată pentru același fapt.

Considerând că rezultă din acest text de lege că, în caz de achitare, nu se poate admite o nouă urmărire a aceluiaș fapt sub o calificare diferită, deoarece instanțele represive, când sunt investite cu judecarea unui fapt penal, sunt în drept și datoare să examineze faptul dedus în judecata lor sub toate calificările posibile și în raport cu toate dispozițiunile legii penale ce i-ar putea fi aplicabile și deci să hotărască dacă faptul cade sub aplicarea legii penale;

Că de aceia se decide, pe temeiul art. 383 c. pr. penală, că o nouă urmărire pentru același fapt este exclusă, cu toate că i s'ar da o altă calificare legală, tocmai din cauză că legiuitorul presupune că instanța a considerat și a apreciat faptul din toate punctele de vedere și sub toate aspectele juridice ce el a putut înfățișa și că dacă a achitat pe inculpat este pentru că faptul nu cadrează și nu intră în nici una din infracțiunile prevăzute de lege;

Considerând că nu se poate susține că nu ar fi în speță, identitate de cauză, din pricină că în procesul de față, s'a dat faptului delictuos o altă calificare juridică, deoarece, în materie represivă, prin identitate de cauză trebuie a se îngelege identitatea faptului ce se impută persoanei urmărite, cauza juridică într'o acțiune publică nefiind în realitate de oât însuși faptul incriminat, așa cum el s'a petrecut, iar nu calificarea juridică a aceluși fapt;

Considerând, în adevăr, că după art. 157, 158, 187, 188, 189, 208 și 209 pr. pen., numai dacă faptul nu prezintă caracterul nici de delict nici de contravențiune, judecătorul este autorizat să anuleze citația și tot ce se va fi urmat, de unde rezultă în mod clar că, dacă faptul constituie vre-un delict oarecare, judecătorul este ținut să condamne sub adevărata calificare legală, schimbând calificarea dată de parchet sau de partea civilă; iar dacă nu e competent să judece faptul sub această adevărată a lui calificare, să-și decline competența de a-l judeca;

Că, judecătorul având a judeca faptul dedus în judecata sa, el are nu numai facultatea, ci și obligația de a cerceta faptul din toate punctele de vedere față cu legea penală și să vadă dacă merita sau nu vre-o pedeapsă, iar nu numai de a-l examina din punctul de vedere al calificării ce i s'a dat, de oarece temeiul acțiunei publice îl formează însuși faptul comis, iar nu calificarea ce i s'a dat de parchet, și acelaș fapt nu poate da naștere decât la o singură urmărire publică, conform art. 383 pr. pen.

Considerând că, în speță, se constată că faptul ce a servit de bază primei urmăririi este tot acela ce face și obiectul prezentei urmăririi, așa că există în speță elementele lucrului judecat, pentru că ambele acțiuni penale pornite contra acuzaților decurg din unul și acelaș fapt generator;

Că dar, astfel fiind, excepția peremptorie de fond, invocată de apărătorul acuzatului, este întemeiată și trebuie să fie admisă, constatându-se că există în curză autoritate de lucru judecat, și să se dispună închiderea dosarului.

Pentru aceste motive, redactate de d-l Președinte, constată că există în cauză autoritate de lucru judecat și dispune închiderea dosarului.

Semnați: Remus C. Beușache., I. Oprescu, Chr. Niculescu.

TRIBUNALUL ILFOV, S. II-a C. C.

Audiența dela 15 Octombrie 1920

Președenția d-lui Al. Liciu, președinte

G. Ionescu, Athanasiu și alții cu Ministerul de Domenii

TRANZACȚIE. — CUPRINSUL EI. — EXTINDEREA CE POATE AVEA. — ART. 1710 C. CIVIL.

LUCRU JUDECAT. — IDENTITATEA OBIECTULUI CELUI DEAL DOILEA LITIGIU. — ART. 1201 C. CIVIL.

LEGATAR UNIVERSAL. — DIN CE REZULTĂ ACESTE CALITĂȚI. — DACĂ E NEVOE DE O INSTITUIRE FORMALĂ. — LEGAREA NUDEI PROPRIETĂȚI. LEGAT PARTICULAR. — ART. 888 ȘI UEM C. CIVIL.

1. Cu toate că este necesar ca tranzacția să fie limitată riguros la punctele cari au făcut obiectul discuțiunei pricinii, totuși ea trebuie ex-

tinsă și la tot ceea ce este o consecință necesară a celor exprimate în tranzacție.

2. Pentru existența lucrului judecat nu este nevoie neapărat ca să existe o identitate perfectă a obiectului litigiului și este suficient ca obiectul litigiului deal doilea să fie implicit cuprins și judecat în primul proces.

3. Deși printr'un testament o persoană este instituită legatară universală, totuși ea nu poate să aibă această calitate dacă prin testament nu i s'a lăsat decât uzufructul averei, având astfel numai calitatea de legatară cu titlu particular, după cum și atunci când unei persoane i se lasă nuda proprietate a întregii averi fără nici-o restricție, are calitatea de legatar universală fără să fie nevoie să aibă o instituire formală de legatar universal.

No. 694. — Respinsă ca nefundată acțiunea intentată de Gh. Ionescu Athanasiu, admisă cererea de intervenție făcută de Polixenia Hamangiu, respinsă cererea de intervenție făcută de Panait și Const. Athanasiu.

S'au ascultat d-nii avocați Otefellșanu pentru reclamanți; D. Dobrescu pentru părătul Ministerul de Domenii, și V. Athanasovici pentru intervenienta Polixenia Hamangiu.

Tribunalul,

Asupra acțiunii intentată de G. Ionescu-Athanasiu și Constantin Veruși, la început de această și de Panait și Constantin Athanasiu, apoi de G. Ionescu și C. Athanasiu în numele lor propriu, și în calitate de moștenitori ai def. Panait Athanasiu, de Tănase Filipescu, Gh. Filipescu, Elena Popescu, ca moștenitori ai lui C. Veruși, și de Ioana Filipescu, ca moștenitoare a lui Tănase Filipescu, confra Ministerului de Domenii, pentru plata sumei de 906,256 lei, ce li se cuvine în baza testamentului defunctei lor rude Mitache Athanasiu, asupra acestei acțiuni și asupra cererii de intervenție făcută de d-na Polixenia Hamangiu.

Având în vedere actele dela dosar, susținerile și concluziile orale și scrise ale părților.

Considerând că, în fapt, rezultă că lucrurile au urmat astfel;

În 1907 murind Mitache Athanasiu, lasă un testament prin care dispune ca uzufructul averii imobile să revie soției sale, Polixenia, iară nuda proprietate să treacă Statului.

Privitor la această succesiune, s'au născut o serie de procese, primul referitor la cererea de punere în posesie făcută de către toate părțile litigante astăzi, care s'a judecat la Secția IV-a a Tribunalului Ilfov, și-a trecut în apel la Curte, un alt proces de anularea testamentului în discuție astăzi și al treilea pentru

anularea a două donațiuni făcute d-nei Hamangiu. Acestor procese se pune capăt prin transacția intervenită în 1908, prin care reclamanții de azi renunță la procesele pendinte și la cele viitoare. Susținând că prin transacție nu s'a renunțat și la averea mobilă a defunctului Mitache Athanasiu, tot în 1908, rudele sale intentă prezenta acțiune cerând în total suma de peste 900.000 lei.

Considerând că două sunt chestiunile mari puse în discuție: dacă averea cerută astăzi se află sau nu cuprinsă în transacția din 1908; și 2) în cazul când nu e cuprinsă, dacă se poate găsi în testament normele după care urmează să fie atribuită.

Considerând că, în adevăr, în urma morții defunctului Mitache Athanasiu, se introduce înaintea secției IV-a a Trib. Ilfov, cereri de trimitere în posesie din partea tuturor părților litigante și Tribunalul prin sentința No. 354 | 907 discutând în amănunțime testamentul și nefăcând altceva decât să discute testamentul, întemeiat pe acest testament trimite în posesie pe Stat; apelul făcut de moștenitori, s'a repartizat la secția III-a a Curții de apel, fiind abandonat în urmă.

Că litigiul angajat în afară de trimiterea în posesie mai ia apoi o altă fază, aceea a anulării testamentului, și a donațiunilor, referindu-se astfel, tot atât de direct de și sub un alt aspect, tot la același testament.

Că, părțile încheie în 1908, un act de transacție prin care în schimbul sumei de 80000 lei, declară formal, pe deoparte, că sting procesele existente, adică cele trei enumerate mai sus, și că renunță la orice acțiune prezentă sau viitoare.

Că, acest mod de a se exprima, îmbrăcând forma cea mai generală și expresă posibilă, arată invederat că a fost în intenția părților să curme definitiv orice neînțelegere ivită din succesiunea defunctului Mitache Athanasiu.

Că interpretarea art. 1710 c. civ., partea finală, e în același sens, deoarece dacă e necesar a limita transacția riguros la punctele în discuțiune, nu e mai puțin adevărat că trebuie să estindem așa cum prevede textul menționat și cum autoriză și doctrina (vezi Alexandresco, vol. 10, pag. 214) la tot ceea ce e consecință necesară a celor exprimate în transacție.

Că, dat fiind că litigiile enumerate în transacție, din interpretarea testamentului lui M. Athanasiu, transacția când vorbește de procese viitoare, trebuie neapărat să cuprindă orice litigiu ce ar naște deopotrivă din acest testament, cum e și acțiunea de față în care erezii se întemeiază tocmai pe aceiace testamentul acesta a omis a enumera.

Că e neîntemeiată susținerea reclamanților că procesele viitoare pe care le atinge transacția, s'ar referi numai la donații, deoarece declarația de renunțare

la procesele viitoare se referă și la acelea cu Statul și necontestat că Statul nu a primit nici-un fel de donațiune, pentru a se preocupa de renunțarea reclamanților privitor la litigiile viitoare născute din donații.

Că, în definitiv, e cum nu se poate mai firesc, că atunci când părțile arată prevederea de a stinge nu numai procesele actuale, dar și cele viitoare, să ia măsuri complete și să stingă procesele viitoare, nu numai la donațiuni, care poate erau mai nelsemnate, ci toate procesele viitoare și pe acelea referitoare la testament.

Că, din toate acestea rezultă că în transacția făcută se cuprindea virtual toate litigiile ce se puteau naște între părți, privitor la succesiunea defunctului M. Atanasiu, așa că ele nu mai pot intenta vre-o acțiune nouă.

Considerând că privind chestiunea, nu numai din punctul de vedere al transacției, părțile au mai pus în discuție cele urmate între ele sub înfățișarea de lucru judecat, consistând în sentința ce s'a dat cu ocazia procesului de punere în posesie dela Tribunalul Ilfov, Secția IV.

Că, aceasta sentință, pe care transacția menționată o face definitivă, de și se referă la o punere în posesie și aparent s'ar crede că are alt obiect decât cererea de față, totuși în speță ea cuprinde întreaga discuție reluată astăzi.

Că, doctrina nu cere neapărat o identitate perfectă și precisă a obiectului litigiului, ci caută să lămurească numai dacă obiectul litigiului dealdoilea nu e implicit cuprins și judecat în primul proces (Planioi, vol. 2, pag. 22).

Că, de vreme ce întreaga discuție a părților în procesul prim a fost asupra estinderii testamentului, asupra cuprinderii sau excluderii averii mobile, că de vreme ce concluziile scrise depuse, rulează în jurul chestiunii dacă averea mobilă intră sau nu în testament, desigur că obiectul litigiului de azi, finalmente intră în procesul debătut și indiferent de denumirea aparentă a ambelor acțiuni, se întrunește elementele lucrului judecat.

Considerând că înlăturând discuția, chestiunea transacției și autoritatea lucrului judecat, și referindu-ne direct la testament, câtă să vedem dacă din cuprinsul testamentului ar rezulta vre-o dispoziție privitoare la averea mobilă ce se cere.

Că, desigur, dacă dispoziția testamentară are un legatar universal, acesta are vocație și la averea mobilă chiar dacă nu e prevăzută, iar dacă nu e nici-un legatar universal, atunci nefiind decât legate particulare, tot ce nu e enumerat printre legatele particulare să cuvina să revie rudelor de sânge, deci reclamanților de azi.

Că, două sunt persoanele ce pot apare ca legatari universali, d-na Hamangiu și Statul.

Că, în cea ce privește pe d-na Hamangiu, deși testatorul Atanasiu, în necunoștința formelor juridice, declară că o institue legatară universală, dat fiind însă că nu-i dă decât uzufructul averii, nu poate fi considerată decât ca legatară cu titlu particular.

Că, însă, în ceiace privește Statul, deși nu are o instituire formală de legatar universal, totuși dat fiind că se declară formal, că i se dă nuda proprietate a averii, fără nici-o restricție, e desigur legatar universal, fiindcă urmează a fi chemat într-o zi a lua și uzufructul (Planioi, vol. 3, pag. 624).

Că, nu se poate suține, că nu s'a dat Statului decât numai nuda proprietate a averii imobile, ceiace ar însemna că nedându-se și nuda proprietate a averii mobile, nu e un legatar universal și deci nu poate închide drepturile la această avere moștenitorilor de sânge.

Că, nu se poate susține aceasta fiindcă, deși testatorul, când arată din ceiace se compune averea sa, nu enumără decât averea imobilă, totuși această enumerare o poate privi numai pe d-na Hamangiu, al cărei legat se stabilește imediat dupe această enumerare, nu și pe Stat care urmând mai departe și având legatul exprimat în termeni cu totul generici, nu poate suferi restricția de mai sus.

Că, de vreme ce se mai dă Statului și veniturile unor efecte de 200000 lei, indiferent că se găseau la Banca Națională, în loc de Casa de Depuneri, numai din simplă eroare, arată defunctul, înseamnă că legatul său nu se reducea numai la nuda proprietate a imobililor, ci cuprindea și pe a mobililor, evident cu sarcinile numeroaselor legate particulare instituite.

Că, dovadă că nu a înțeles să lase rudelor altceva decât suma de 2000 lei, pe care o arată formal, e împrejurarea că ridică încă dela începutul testamentului rudelor sale dreptul de a se amesteca în modul cum distribue dânsul averea.

Că, dacă vorbește afectuos de părinți și frate, nu se poate deduce că a înțeles să estindă afecțiunea și la rudele mai depărtate, și în nici-un caz nu a concretizat aceasta în avantaje de sute de mii.

Că, astfel, fiind stabilit că Statul e legatar universal la întreaga avere, prevăzută și neprevăzută în testament, deci și la efectele de 900000 cerute azi de reclamanți;

Că, chiar dacă am admite că în cazurile inoelnice, testamentele ar trebui interpretate în favoarea celui ce se obligă și care desigur ar fi eredele de sânge, întrucât testamentul îi reduce patrimoniul defunctului ce-i-ar fi revenit lui, cum în speță apare nelindios, că testatorul a ținut să nu-și avantajeze rudele de sânge, nu e loc la aplicarea acestei reguli de interpretare a testamentelor.

Că, dar, față de cele mai sus expuse, acțiunea de față câtă a fi respinsă, admitându-se cererea de intervenție a d-nei Polixenia Hamangiu.

Având în vedere și cererea de cheltueli de judecată.

Pentru aceste motive, respinge, etc.

Semuași: Al. Liciu, Gh. Popescu